

Sygn. akt V Pa 14/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Opolu

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wojciech Sabat

Sędziowie: sędzia Joanna Górka – Czerwiak

sędzia Daniel Chorążki (spr.)

Protokolant: st. sekretarz sądowy Teresa Kuśmierczyk

po rozpoznaniu w dniu **28 lipca 2020r.** w Opolu na rozprawie

sprawy z powództwa O. P.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w O.

o zapłatę i ustalenie

na skutek apelacji powoda O. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 grudnia 2019r. sygn. akt IV P 78/18

I. oddala apelację

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez stronę pozwaną w postępowaniu apelacyjnym

na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2019r. Sąd Rejonowy w Opolu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. Oddalił powództwo,

II. Odstąpił od obciążenia powoda kosztami postępowania na rzecz strony pozwanej.

Apelację od wyroku wniosła strona powodowa, zaskarżając przedmiotowy wyrok w części, tj. co do pkt I oddalającego powództwo w zakresie zasądzenia na moją rzecz kwoty w wysokości 29.512,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 października 2017 r. do dnia zapłaty, zarzucając mu:

1) naruszenie prawa materialnego, a to art. 62 ust. 1b w zw. z art. 95 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1345 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie na kanwie niniejszej sprawy,

podczas gdy wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego jednoznacznie dowodzą iż powód, w trybie art. 62 ust. 1 wyżej powołanej ustawy został przeniesiony ze stanowiska Zastępcy Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. na stanowisko Starszego Eksperta Skarbowego w O. Urzędzie Celno-Skarbowym w O., a zatem urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu na inne stanowisko w tym samym urzędzie (którym in concreto jest Izba Administracji Skarbowej w O., bowiem zarówno Urząd Skarbowy, jak i Urząd Celno-Skarbowy stanowią jej jednostki organizacyjne) do innej miejscowości (z K. do O.) przysługują świadczenia, o których mowa w art. 95 ust. 2 i 3, z zachowaniem określonych tam warunków [arg ex. art. 62 ust. 1b powołanej ustawy], w tym jednorazowe świadczenie z tytułu przeniesienia w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, czego Sąd meriti nie dostrzegł, ograniczając rozpoznanie sprawy do spełnienia warunków przewidzianych w przepisie art. 95 ustawy, a co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty, strona powodowa wnosi o:

- przeprowadzenie rozprawy, celem rozpoznania niniejszej apelacji (a to w trybie art. 374 zd. II k.p.c),
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty w wysokości 29.512,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 października 2017 r. do dnia zapłaty,
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powoda, strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości, oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji. Ustalenia te znajdują oparcie w zgromadzonych dowodach, nie ulega też wątpliwości, że Sąd I instancji wziął pod rozwagę cały zaferowany przez strony materiał dowodowy. Z kolei jak chodzi o ocenę prawną, to pomimo trafności zasadniczego zarzutu apelacji co do naruszenia prawa materialnego, zaskarżone orzeczenie ostatecznie odpowiada prawu.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż raję ma apelujący, że przepis art. 62 ust. 1b ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej stanowi, iż urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu na inne stanowisko w tym samym urzędzie do innej miejscowości przysługują świadczenia, o których mowa w art. 95 ust. 2 i 3 tej ustawy, a zatem nie ma racji Sąd Rejonowy oddalając powództwo tylko z uzasadnieniem, że powód nadal faktycznie pracuje w tym samym urzędzie. Jednak co należy podkreślić powołany przepis in fine wskazuje, iż świadczenia, o których mowa w art. 95 ust. 2 i 3, przysługują z zachowaniem określonych tam warunków.

Zdaniem Sądu Okręgowego oznacza to, iż podobnie jak w przypadku przeniesienia do innego urzędu w innej miejscowości, również w przypadku przeniesienia do innej miejscowości w ramach tego samego urzędu warunki pozytywne z 95 ust. 2 i 3 ustawy o służbie cywilnej muszą być spełnione łącznie. Za taką oceną przemawia użycie przez ustawodawcę w ust. 3 art. 95 łącznika „także”, co wskazuje, iż świadczenia w tym ustępie wyszczególnione są niejako uzupełnieniem świadczeń przewidzianych w ust. 2 tegoż przepisu. Oznacza to, iż również w przypadku roszczeń z art. 95 ust. 3 konieczną przesłanką ich przysługiwania jest spełnienie wymogu z art. 95 ust. 2 pkt 2, czyli przeniesienie musi nastąpić do miejscowości znacznie oddalanej **od dotychczasowego miejsca zamieszkania** urzędnika. Tymczasem, jak to trafnie ustalił Sąd I instancji, powód zamieszkuje w miejscowości K., która nie jest znacznie oddalona od miejscowości O. (odległość pomiędzy tymi miejscowościami wynosi poniżej 30 km)

Jednak w ocenie Sądu II instancji najistotniejszym warunkiem dla aktualizacji roszczeń o świadczenia, o których mowa w art. 95 ust. 2 i 3 ustawy o służbie cywilnej jest zawsze faktyczna zmiana miejsca zamieszkania przez urzędnika.

Celem omawianej regulacji jest bowiem tylko i wyłącznie konieczność zrekompensowania urzędnikowi kosztów związanych z przeniesieniem do innej od dotychczasowej miejscowości. Innymi słowy roszczenie o w/w świadczenia art. 95 ust. 2 i 3 ustawy o służbie cywilnej nie aktualizuje się, jeżeli pomimo przeniesienia do innej miejscowości urzędnik nadal zamieszkuje w dotychczasowym miejscu zamieszkania.

Nie sposób bowiem uznać, iż urzędnikowi, który nadal zamieszkuje w dotychczasowym miejscu zamieszkania, przysługiwać będzie np. zwrot kosztów najmu lokalu mieszkalnego, zwrot kosztów przejazdu członków rodziny, czy zwrot kosztów przewozu mienia lub urlop z tytułu przeniesienia.

Za taką oceną przemawia również dyspozycja art. 95 ust. 5 pkt 3 ustawy o służbie cywilnej, gdzie nakazano, aby Prezes Rady Ministrów przy ustalaniu maksymalnej wysokości świadczeń, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2 brał pod uwagę konieczność zrekompensowania kosztów **związanych z przeniesieniem do innej miejscowości**.

Zdaniem Sądu Okręgowego oznacza to jednoznacznie, iż świadczenia z art. 95 ust. 3 przewidziano tylko celem zrekompensowania urzędnikowi kosztów, które musi ponieść w związku z przeniesieniem ze swojego dotychczasowego do nowego miejsca zamieszkania. Skoro tak, to w przypadku, gdy do powstania kosztów związanych z przeniesieniem nie dochodzi, to pracodawca nie ma obowiązku kosztów takich rekompensować.

Przyjęcie odmiennej interpretacji omawianych przepisów mogłoby prowadzić do absurdalnych sytuacji, np. gdy urzędnik, który nie zamieszkuje w miejscowości, w której położony jest urząd, gdzie świadczy pracę, po przeniesieniu do pracy do innej miejscowości, która położona jest bliżej do jego dotychczasowego miejsca zamieszkania, uzyskiwałaby prawo do świadczeń z art. 95 ust. 2 i 3, pomimo, iż jego warunki dojazdu poprawiły się, a on sam nie poniósł w związku z przeniesieniem żadnych kosztów, bo nadal zamieszkuje w tej samej miejscowości.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy wskazać należy, iż powód, jak to wynika z niespornych ustaleń faktycznych, zastał przeniesiony z miejscowości K. do pracy w O. w ramach tego samego urzędu. Powód jednak nie twierdził ani w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym, ani w apelacji, aby w jego przypadku doszło do zmiany dotychczasowego miejsca zamieszkania. Przeciwnie adres wskazywany zarówno w pozwie, jak i obecnie, tj. K., wskazuje, iż nadal mieszka on w dotychczasowej miejscowości.

W tej sytuacji, pomimo, iż rację ma apelujący podnosząc, iż powołany art. 62 ust. 1b przewiduje uprawnienia z art. 95 ust. 3 również dla urzędników przeniesionych do innej miejscowości w ramach tego samego urzędu, to jednak wyrok Sądu I instancji ostatecznie odpowiada prawu. Skoro bowiem powód nie spełnia dalszych w/w opisanych warunków z art. 95 ust. 2 i 3, to w ocenie Sądu Okręgowego jego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z tego względu Sąd Okręgowy na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Orzeczenie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zostało wydane na podstawie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W ocenie Sądu Okręgowego taki szczególnie uzasadniony przypadek zachodzi, ponieważ sprawa dotyczyła interpretacji przepisów, co do których nie ma dotychczas jednolitego orzecznictwa sądowego, a sprawa ma charakter skomplikowany. Powód, który został przecież przeniesiony do pracy w innej miejscowości, mógł zatem pozostawać w niezawinionym mylnym przeświadczeniu o zasadności wywiedzenia powództwa w niniejszej sprawie.

Daniel Chorążki Wojciech Sabat Joanna Górka – Czerwiak